

mellem os med Hensyn til, hvilke Understøttelser vi skulde foreslaa. I Virkeligheden tror jeg, man tør sige, hvis man vil vise Ret til alle Sider, at der er en god Forstaaelse indenfor alle Partier om at lave det saa godt og saa retfærdigt for dem, der trænger, som paa nogen Maade muligt.

Jeg vil dog ogsaa sige, at naar man nu fra socialdemokratisk Side saa aabenbart lægger an paa, at de sociale Love skal være det væsentlige i den kommende Valgagitation, er det ganske naturligt og maaske ogsaa ganske klogt, fordi man ved, at Folk nærer Medfølelse med de gamle, de syge o. s. v. og ønsker, at de skal behandles godt. Men naar man som Sammenligningsgrundlag nu og formentlig ogsaa i Fremtiden vil benytte et bestemt Tal, maa jeg dog hævde, at det er uberettiget, at man benytter det Tal, som fremkom, da Alderdomsunderstøttelsen var paa det højeste. Det er dog noget, enhver maa kunne forstaa, at naar man som Sammenligningsgrundlag benytter den Alderdomsunderstøttelse, som vore Kommuner udbetalte paa et Tidspunkt, da den danske Krone var ca. 35 Ø. værd i Forhold til Kronens Værdi før Krigen, giver man et forkert Billede af Forholdet; man kan ikke sammenligne det Beløb, der blev udbetalt paa et Tidspunkt, da den danske Krone kun var ca. 35 Ø. værd i Forhold til Tiden før Krigen, med det Beløb, der udbetales paa et Tidspunkt, hvor den danske Krone er 50 Ø. værd, og man kan endnu mindre gøre det, hvis den danske Krone bliver 75 Ø. værd i Forhold til Tiden før Krigen, eller hvis den endogsaa faar samme Værdi som før Krigen. Naar man erindrer, at den samlede Udgift til Alderdomsunderstøttelsen før Krigen var 15 Mill. Kr., kan man selvsagt ikke, hvis den danske Krone skulde faa samme Værdi, som den havde den Gang, paastaa, naar der paa et saadant Tidspunkt udbetales væsentligt mindre end i Øjeblikket, at vore Kommunal bestyrelser har administreret Aldersrenteloven inhumant; man maa selvsagt tage i Betragtning, naar man vil have et naturligt og rigtigt Sammenligningsgrundlag, Pengenes Købeevne til de forskellige Tids punkter.

Jeg skal i øvrigt ganske aabent og ærligt indrømme, at vi fra Venstres Side paa ingen Maade hverken kan eller vil konkurrere med de Radikale og Socialdemokraterne med Hensyn til dette at love Penge ud af offentlige Midler. Vi er paa det rene med, at denne Sag har to Sider, nogle er de nydende, men der er ogsaa nogle, som skal være de ydende. Der er Forholdet det, at de

Forslag, som var fremme, dels fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side, dels og navnlig fra Socialdemokraternes Side, i det Udvalg, der behandlede disse Sager, vilde have betydet en ganske overordentlig stor Merudgift for Staten. Det ærede Medlem Hr. Rode har villet benægte dette, men naar man erindrer, at hans Forslag kun betød Minimaltakster, og at der kunde føjes til efter det frie Skøn, og naar man erindrer, at Forslaget var af den Beskaffenhed, at en Familie her i København med en Formue paa 55 000 Kr. til en Rente af 4 pCt. havde absolut Ret til Aldersrente, tror jeg, man vil forstaa, at det vilde være blevet et meget dyrt Forslag. Det vil da ogsaa erindres, at det ærede Medlem sagde, at det kun kom an paa, hvilket Mod man havde til at flytte Pengene fra den ene Lomme over i den anden. Det er en Politik, som vi fra vor Side ikke kan gaa med til; vi mener, at Befolkningen kan kræve, at vi udviser en forsvarlig Økonomi, og vi kan heller ikke, naar der er Tale om sociale Love, lægge vor Politik an efter det Synspunkt, at der er Penge nok, det drejer sig kun om, hvilket Mod man har til at flytte Pengen fra den ene Lomme over i den anden.

Navnlig Socialdemokraternes Forslag betød et vældigt Overbud. Det er antydnet her, at vi nu kommer til en Udgift til Aldersrente paa ca. 60 Mill. Kr. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen anslog i sin Tid Udgiften, naar de nye Aldersrentenydere vilde komme til, til 70—80 Mill. Kr.; muligvis bliver Tallet ca. 70 Millioner, selv om det ikke i Øjeblikket er budgetteret saa højt. Men hvad vilde Socialisternes Forslag have kostet? Det er som mange af de øvrige Overbud kapitelfæstet i Rigsdagstidende. Man bød fra den Side Takster, der laa 70—80 pCt. over Venstres Takster, man bød en Aldersgrænse ved 60 Aar i Stedet for ved 65, saa der er ikke Tvivl om — og det er heller ikke benægtet fra Socialisternes Side —, at dette Forslag vilde have kostet det offentlige cirka det dobbelte af, hvad det gennemførte Forslag koster. Hvis man nu holder sig til de forholdsvis lave Tal og regner med, at den nuværende Aldersrentelov vil koste 60 Mill. Kr., saa vilde Socialisternes Forslag have kostet ca. 120 Mill. Kr. Men hertil er at bemærke en Ting af stor Vigtighed, nemlig at Socialisterne foreslog, at Staten skulde betale de tre Fjerdedele. De tre Fjerdedele af 120 Millioner er 90 Millioner, medens de syv Tolvte dele af 60 Millioner er 35 Millioner; altsaa alene paa Aldersrenteforslaget har vi et socialistisk Overbud paa 55 Mill. Kr.